

Sobirania immobiliària

Després de setze anys de guerra civil, el Líban va entrar de ple en l'òrbita siriana, a partir del 1991. Ara, el Govern libanès s'ha abocat a dos objectius: reconstruir Beirut a tot preu i aconseguir la retirada israeliana del sud del país.

“L' hora del despertar ha arribat. Aquells qui només ploren pel que ha estat destruït són exactament igual que aquells qui ho han destruït”.

La frase, molt dura per als centenars de milers de libanesos que ho havien perdut tot, és del president Elias Harawi. La va pronunciar fa un any, mentre col·locava la primera pedra del projecte bilionari de reconstruir Beirut en vint-i-cinc anys.

Des d'aleshores, una autèntica febre de l'or s'ha abatut sobre les 150 hectàrees que ocupa el centre de la capital, el sector més devastat per la guerra, perquè el creuava la línia de front entre contendents cristians i musulmans.

Aquest acte de Harawi va ser el tret oficial de sortida: des d'aleshores, un autèntic exèrcit de trepadores, bulldozers i grues enderroquen, construeixen, guanyen terreny a la mar: tot a l'hora, en un caos que, segons alguns crítics, podria portar a la pèrdua definitiva de l'última gran capital del Llevant sota el picot de l'especulació.

De moment, després d'expropiar o d'expulsar els 120.000 propietaris i inquilins del nucli antic, ja han enderrocats, pel cap baix, cent cinquanta edificis i han remogut uns quatre milions de tones de runa. El ritme inicial era tan frenètic que el Govern va haver de posar-hi fre i anunciar un acord per a restaurar 304 edificis antics i mantenir el traçat urbà tradicional a la major part de la zona remodelada.

Però les crítiques no provenien sols del urbanistes: la propietat de l'empresa que ha obtingut l'exclusiva de totes les obres també ha despertat sospites. Es tracta de Solidere (Societat Libanesa pel Desenvolupament i la Reconstrucció del centre de Beirut), dotada amb 2.300 milions de dòlars de capital.

N'és el principal capitalista és, ni més ni menys, Rafiq Hariri, el primer ministre del Líban des del 1992, amb una fortuna superior als 5.000 milions de dòlars; l'equivalent a la meitat del Producte Nacional Brut libanès anual. Hariri, un sun-

nita, tal com obliga el repartiment confessional no escrit del poder al Líban, és un home òbviament ben vist per Damasc. De fet, el seu nomenament, el va fer públic la televisió siriana abans i tot d'haver estat consultat.

Pels seus defensors és l'home providencial: garanteix la pau siriana, ben vista també per Occident des de la Guerra del Golf Pèrsic, i dóna la possibilitat que el Líban torni a ser aquell centre de negocis que posava en contacte el món del petroli amb les finances occidentals. Els seus detractors, contràriament, creuen que es limitarà a refer un país d'aparador, sense tenir en compte el 20% de libanesos que viuen per sota els índexs de pobresa.

De fet, té carta blanca en el govern mentre deixi la gestió de la política exterior i de defensa en mans del “gran germà” siriana, amb qui el vincula un tractat de “fra-

ternitat, cooperació i coordinació” des del 1991.

Des d'aleshores l'única política exterior libanesa ha consistit a reivindicar la retirada israeliana de la franja del sud del país, que representa un deu per cent del territori. Però a Beirut ningú no parla de restringir els moviments de les úniques milícies libaneses que conserven l'armament intacte: la Hezbol·lah, els islamistes del sud que mantenen a ratlla l'exèrcit d'Israel i donen força a les posicions de Síria en les converses de pau.

Al Líban hi continuen desplegats més de 30.000 soldats sirians, i no surtirán abans que Síria i Israel signin la pau. Una pau que necessitarà el retorn del Golan a Síria i la satel·lització definitiva del Líban, perquè serà Damasc qui garantirà indirectament a Israel la seguretat de la frontera israelo-libanesa. **Joan Roura**

La reconstrucció de Beirut

